

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Nașterii Domnului

Mă fac cuvânt de sărbătoare a pomenirii nașterii Mele din mamă Fecioară acum două mii de ani, căci scris este: *«Lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut, și întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit; și celor câți L-au primit, care cred în El, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu»*. Amin, amin, amin.

O, copii care credeți că Eu am venit de la Tatăl și din Fecioară mamă ca să fac din nou lumea! O, ce dulce și ce cu dor citea Scripturile venirii Mele mama Mea Fecioara, prin care Eu M-am făcut cunoscut pe pământ, și L-am făcut și pe Tatăl cunoscut, căci Ioan cel iubit a zis: *«Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar Fiul Cel Unul născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut, căci Fiul și Cuvântul Tatălui S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi, și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr»*. Amin.

O, copii care credeți că Eu am venit din sânul Tatălui și M-am făcut trup și L-am făcut cunoscut și pe Tatăl! O, fiilor, am venit cuvânt la ieslea cuvântului Meu ca să Mă sălășluiesc în voi și între voi plin de har și de adevăr, și să vi-L fac cunoscut și pe Tatăl, pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată decât Fiul Său, Cel Unul născut dintr-însul, din Tatăl, fiilor. Amin. Am venit cu mama Mea Fecioara, din care am luat trup de om, și voim să vă vorbim despre durere, despre iubire, despre umilință, și ca să Ne mângâiem în dureri, că suntem fără bucurii, dar avem viață bogată, căci Eu v-am spus vouă că poporul care are apă are ce să bea, are viață din cer și nu este biruit, ci este umilit, iar Eu întru el binevoiesc și pentru el, fiindcă cel umilit așa cum am fost Eu, acela este iubirea Mea, iar Eu, iubirea lui, și acela Mă cunoaște și Mă urmează și se așează după chipul și asemănarea Mea, căci Eu sunt Cel umilit, și de aceea Eu sunt Cel ce sunt, și sunt umilindu-Mă înaintea omului, căci așa este Dumnezeu. Amin.

O, ce frumos au crezut păstorii de oi în noaptea nașterii Mele! Am trimis pe îngerul Meu și a făcut lumină mare în jurul lor și Mi-a binevestit lor nașterea Mea, și apoi oaste cerească s-a adunat la vestea îngerului Meu, și cântau slavă în cer și pe pământ Domnului, și bunăvoință și pace între oameni, și s-au ridicat apoi îngerii de la ei la cer, și ei au venit la Betleem și M-au aflat și au crezut și au mărturisit cu bucurie mare vederea vestirii îngerului Meu. Amin.

O, poporul Meu, Mă sărbătoresc cu nașterea Mea între oameni, iar mama Mea e dulce peste Mine și peste tine în cuvântul Meu între Mine și ea, în cuvântul ei între ea și Mine. Amin, amin, amin.

– *Fiul meu, copilul meu Cel născut din Tatăl și din mine, cea pururea Fecioară! O, nu se oprește omul cu gândirea sa și să ia aminte cu multă durere și iubire și umilință la nașterea Ta din mine, la suferința acestei taine pe care ai purtat-o Tu șapte veacuri, Fiule scump, Unule născut din Tatăl și din mine. Grăirea Ta cu mine înaintea poporului nostru de azi să-i fie lui zidire pentru durerea și iubirea și umilința cea pe care am avut-o Noi, Fiule îndurerat și iubitor și umilit. E sărbătoarea nașterii Tale între oameni, și lumea nu știe ce este sărbătoare de naștere. O, ce frumoasă, ce frumoasă e durerea, durerea cea după Dumnezeu și ființa celor ce o poartă pe ea! Ce frumoși sunt cei ce sunt îndurerați ca mine și ca Tine, Fiule scăldat în lacrimile mele pe pământ și în cer! O, ce mult îi iubești Tu pe cei duruți după Tine! O, câtă durere în Tine și în toate oștirile cerești de la omul care nu are durere în clipele cele de amintire a Ta, despre care ai spus ucenicilor Tăi să se unească cu Trupul și Sângele Tău după ce ei își amintesc adânc de toată durerea Ta cea pentru plata vieții și a mântuirii omului, Fiule iubitor și milos! O, fericit este omul care are fața și inima umilită la gândul suferințelor Tale pentru om, la gândul durerii Tale cea de șapte veacuri, la gândul durerii mele pentru Tine, Fiule al meu, Fiule îndurerat de*

la om, de la nedragostea lui! Omul nu știe care este izvorul din care izvorăște fericirea lui cea de veci. Spune-i Tu omului, Fiule al durerii care izvorăște din iubirea Ta pentru om, și pentru care Te-ai născut între oameni acum două mii de ani. Amin, amin, amin.

– O, acest izvor este durerea cea mereu după Dumnezeu a omului, mamă a durerii. Iubirea ta pentru Mine, care îți dădea putere durerii din tine, erau acestea izvor una alteia, căci iubirea îți era izvor durerii, iar durerea îți era izvor iubirii, și amândouă acestea pentru Mine în tine sufereau și îți dădeau putere vieții, și îmi dădeau putere suferințelor Mele, mamă.

Nu mai este om care să-și amintească înlăcrimat de durerea Mea și a ta în vremea cea de dinaintea și cea de după frângerea pâinii care se face Trupul și Sângele Meu de pe cruce, mamă, în vremea cea de fiecare dată a amintirii și a pomenirii patimilor Mele și a vieții Mele îndurerate pe pământ pentru mila Mea de om. Trupul și Sângele Meu este adevăr adevărat în potirul Paștelui Meu cel nou, mâncat de ucenici alături de cuvântul Meu cel făcător de om nou, și tot așa de nouă mereu trebuie să fie și inima celui ce Mă ia cu toată amintirea din ea a pomenirii durerilor Mele, a crucii Mele. O, mamă, omul nu știe să iubească durerea, și ia Trupul și Sângele Meu fără să-l străpungă pe el jalea cea pentru Mine, pentru ca să Mă fac apoi hrană omului, cină de taină, așa cum am spus Eu că voi cina cu omul după patima Mea. Nici o lacrimă nu mai varsă omul când se unește cu Trupul și Sângele Meu din potir, mamă. Nici o durere de a Mea nu-l doare, nu-l scoală spre Mine, nu-l mișcă la suflet pentru atâta suferință durută a Mea și a ta pentru om.

O, Mi-e tare dor de Paști al Meu în inima omului, de unirea dintre inima Mea și a lui, că mare a fost jalea ucenicilor Mei în vremea când Eu am mâncat Paștele Meu cu ei în vremea durerilor Mele, a cinei Mele cu ei, și apoi a durerilor de după ea, dar omul nu poate să ia în el durerea Mea cea pentru el. Îmi este dor de iubire de la om. Voiesc, cu dor înlăcrimat, să Mă iubească mult omul, și Mă strâng cu această durere în cei ce poartă durerea iubirii Mele pentru om, mamă, și îmi este tare milă de ei când Mă strâng în ei cu durerea Mea și cu iubirea Mea și cu lacrima Mea neștersă de om, mamă. O, cine să-Mi șteargă mereu lacrima și usturimea ei? Cine mai are vreme de lacrima Mea, mamă, și de inima în care Eu plâng de la iubirea Mea cea pentru om? Mă mângâi cu tine, că tu numai mângâiere și putere și iubire Mi-ai fost. N-ar fi putut în veac cineva să Mă iubească mai mult decât tine, mamă îndurerată de iubirea ta cea pentru Mine. Numai la tine Mi-a fost gândul mai înainte de toți vecii, numai la durerea ta pe care aveai s-o porți pentru Mine, numai la iubirea ta îndurerată, căci frumoasă ai fost prin durerea din tine, mamă scumpă, locaș al durerii Fiului tău.

Te-au luat părinții tăi cei pământești și te-au dus la templu de micuță și te-au dăruit Domnului, te-au dăruit Mie, ca să Mă doară în tine și ca să te doară în Mine, mamă a durerii Mele. Și după ce ai început să știi din prooroci venirea Mea și durerea Mea te-ai dorit să slujești orice pentru venirea Mea, pentru durerea Mea, scrisă mai dinainte în Scripturi. Ai fost mama Mea apoi, și de când a venit la tine îngerul Meu care te-a vestit despre Mine că Mă vei naște, durerea ta cea pentru Mine s-a făcut tot mai mare, și niciodată n-ai cunoscut bucuria, ci numai durerea. Bucuria ta era aceea că Eu eram Fiul tău, și nu M-ar fi putut cineva iubi pe pământ mai mult ca tine, căci Eu eram nu numai Fiul tău, ci și Dumnezeu Cel adevărat, născut din Tatăl Cel veșnic, și eram Dumnezeuul tău, pe Care L-ai iubit cu mare dor nu numai după vestirea îngerului, ci și până atunci. Tu ai fost casa Mea pe pământ după ce îngerul M-a vestit ție, și ai fost apoi mereu casa Mea, căci în inima ta nimic, nimic nici o clipă nu era decât Eu, Dumnezeuul tău, Care S-a făcut Fiul tău. Inima ta n-a gustat niciodată decât durerea cea pentru Mine. În toată clipa îți era inimioara strânsă de durere la gândul chinului pe care aveam să-l port pentru tot omul, de la tot omul, în toată viața Mea de pe pământ, și la capătul ei, drumul crucii, și crucea, și moartea Mea pe ea.

Nu era noapte sau zi sau somn în care să nu Mă vezi pe Mine pe drumul crucii, și pe cruce murind, și n-a fost pe pământ inimă mai durută ca a ta, și din care Eu nu lipseam vreo clipă, și

inima ta a fost casa Mea, și mereu, mereu stăteam în ea, căci nici Eu n-am putut măcar o clipă mică să nu Mă gândesc la tine și la durerea ta pentru Mine peste tot pe unde umblam să-Mi săvârșesc lucrarea pentru care Mă făcusem om și pentru care Tatăl M-a rupt de la sânul Său și M-a trimis după om, mamă.

O, n-am putut să nu Mă doară o clipă gândul Meu care era numai la tine odată cu mila Mea și a ta de om. Peste tot pe unde eram Mă durea de tine, te durea în Mine, și fără tine nu puteam în gândul Meu, și chipul tău era mereu în ochii Mei, și te iubeam cu atâta putere, cu atâta dor încât iubirea și dorul Meu de tine erau puterea Mea în toate durerile Mele, și cu tine eram în ele, și puteam să le duc. Tu însă ai purtat pentru Mine durerea cea de mamă a lui Dumnezeu, și n-a mai fost pe pământ o inimă mai îndurerată ca a ta.

Ai fost atât de cuminte înaintea tuturor pentru durerea iubirii Mele din tine, și nimeni nu vedea pe fața ta decât gând adânc, adânc, lacrimă sfântă, cu multă durere în ea, știută și neștiută de toți câți te vedeau, și ți-o strângeau toată îngerii lui Dumnezeu și udau cu ea raiul, mamă. M-ai scăldat în lacrimi când M-ai prins în brațe după ce am fost luat de pe cruce de Iosif și de Nicodim. O, mamă a iubirii, îți ascundeai toate lacrimile când Mă îmbrățișai în vremea vieții Mele cea de până la cruce, iar când Mă duceam de lângă tine pentru ca să-Mi săvârșesc lucrarea Mea, le vărsai izvor, și Eu ți le vedeam ori de unde eram, și plângeam și Eu, și Mă ascundeam să plâng, că mult, mult te iubeam, și Mi se topea puterea duhului de mila ta, de dorul tău, de tine, cea plină de durere și de dor pentru Mine, că n-ai putut nici o clipă să Mă lași din gând, din inima ta care s-a lăsat casă a Mea până ce te-am luat lângă Mine după ce M-am dus la Tatăl ca să fac loc frumos pentru ca să te iau în el și pentru ca să fim în el toți cei care am iubit pe Dumnezeu, mamă.

O, ce frumoasă, ce frumoasă e durerea cea după Dumnezeu și ființa celor ce o poartă pe ea! O, ce frumoși sunt cei ce sunt îndurerați pentru Mine și cu Mine, mamă! Iată cu câtă durere din Noi Ne lăsăm în cei ce Ne sunt casă în zilele cele de venire a Mea cu sfinții pe pământ a doua oară ca să fac iarăși lumea, mamă, și cu cuvântul Meu cel făcător trec prin cei ce Ne sunt casă de venire, și doare Dumnezeu în om, mamă, că durerile nașterii din nou a lumii sunt dureri mari și tot mai mari, și Ne doare în om, iar durerea Noastră se face putere în cei ce Ne aduc pe pământ, ca să Ne poată ține, mamă. Amin, amin, amin.

Sărbătorile nașterii sunt dureri, dureri de naștere, dar omul de pe pământ nu vrea dureri, nu vrea să se nască și să vadă lumina care a venit în lume, căci Eu în lume sunt, și Mă fac cuvânt și Mă sălășluiesc între voi cu slava Mea ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr, copii ai venirii Mele, și vi-L fac cunoscut și pe Tatăl, pe Care nimeni nu L-a văzut vreodată decât Fiul Său, Cel Unul născut dintr-însul, iar Fiul Său Se sălășluiește între voi și cinează cu voi și Se arată vouă, pentru că voi credeți că am venit din sânul Tatălui și M-am făcut trup acum două mii de ani și acum cuvânt, căci am găsit credință tare pe pământ, și am putut să-Mi fac venirea, și porți de venire să-Mi fac, și prin porți să intru cuvânt în cartea cea de azi a venirii Mele. Amin.

Luați cuvântul Meu de la ieslea sa, voi, cei care creșteți prin el, și să-l ia și cei ce se vor naște din el, și să ia lumea nașterea ei din nou, căci este scrisă să fie această Scriptură, iar Eu rostesc împlinirea ei așa cum este ea scrisă, căci lumea prin Mine s-a făcut, dar lumea nu M-a cunoscut, și întru ale Mele am venit, dar ai Mei nu M-au primit, și celor câți M-au primit, care cred în Mine și în venirea Mea, le-am dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu. Amin.

Poporul Meu, tu, cel ce crezi venirii Mele la tine, vreau mult să te văd suferind după Mine, să văd această frumusețe pe chipul tău mereu, mereu, copil al împărăției Mele cu care Mă dau ție când tu spui, deschizând gurița să Mă iei înăuntrul tău din potir, spunând: *«Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă»*. Să spui aceasta văzându-Mă, și să Mă vezi în cel unit cu Mine odată cu tine, și să Mă arăt ție în cel de lângă tine unit cu Mine, și să Mă arăți lui în tine după ce te unești cu Mine zicând: *«Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă»*. Amin.

Bucuria cea deplină a unirii tale cu durerea Mea și a mamei Mele pentru suferințele care se fac izvor al iubirii de Dumnezeu în om, aceasta să-ți fie putere și împărăție a Mea în tine, Ierusalime nou, născut din cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp. Iubirea îi este izvor durerii cea pentru ea, iar durerea îi este izvor iubirii cea pentru ea, și amândouă acestea să se facă una altele izvor în inima ta pentru Mine în tine, copil născut din venirea Mea cuvânt pe pământ. Amin.

Iubiți taina de biserică. Biserica este întreagă, și așa se numește ea biserică și trup al Meu, iar în mijlocul tău să stea cuvântul Meu, Ierusalime, taina Mea cea din vecii și cea de la sfârșit de timp, că Eu mult te-am învățat, iar tu așa să te arăți, că vreau să-l fac pe om după chipul și asemănarea Mea și a ta, că Eu așa am spus pentru ucenici: Eu în voi, și voi în Mine, ca să știe lumea că Tatăl M-a trimis, și că Tatăl în Mine este, și Eu în El, și cu El sunt în lume. Amin, amin, amin.

25-12-2003/07-01-2004